

elektroniske medier, idet jo kun de store vil have interesse i og økonomisk mulighed for at reklamere i det landsdækkende TV 2. Ved at forbyde reklamer i de lokale elektroniske medier udelukker man detailhandelen, som derved får endnu vanskeligere vilkår i konkurrencen med de store. Mindretallet skal udtrykke sin forundring over, at partier, som ellers ynder at tale så meget om nødvendigheden af gode vilkår for detailhandelen og små næringsdrivende i lokalsamfundet, i virkeligheden med deres negative indstilling til reklamer også har indtaget en detailhandelfjendsk holdning.

Mindretallet ønsker endelig at fremhæve, at ministeren for kulturelle anliggender under et samråd har oplyst, at det i tilfælde af eventuelle forhindringer fra lokale nærradio- og tv-nævn fra ministerens side vil blive sikret, at dekoderfinansiering af lokale radio- og tv-stationer tillades.

Et tredje mindretal (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren for kulturelle anliggender under nr. 2 og nr. 8 stillede ændringsforslag og med det af mindretallet som medforslagsstiller under nr. 3 stillede ændringsforslag.

Efter mindretallets opfattelse må der arbejdes videre med etablering af en offentlig støtteordning.

Formålet hermed skal være, at lokale radio- og tv-stationer kan opnå støtte til betaling af basisudgifter som husleje, køb og vedligeholdelse af teknik, betaling af afgifter og eventuel støtte til aflønning af en eller flere faste medarbejdere.

Mindretallet kan ikke støtte indførelse af en offentlig støtteordning af så generel karakter og med så store økonomiske konsekvenser for staten og kommunerne som foreslået af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti.

Som det er anført i rapporten fra Udvalget vedrørende Lokal Radio »Status over lokalradioordningen pr. 1. december 1986«, er der udsigt til, at der inden dette års udgang vil være godkendt over 300 lokale radio- og tv-stationer, hvorfor en støtteordning som foreslået af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti vil kræve en samlet statslig og kommunal udgift på mellem ½ og 1 mia. kr. pr. år.

Mindretallet afviser ligeledes forslaget fra Det Konservative Folkeparti, Venstre og Kristeligt Folkeparti om nu at indføre reklamer i lokal radio og tv.

Forslagets udformning giver ingen sikkerhed mod en sammenblanding af reklamevirksomhed og egentlig programvirksomhed og giver ligeledes ingen retningslinjer for, hvad der må reklameres for, hvor meget der må reklameres, eller hvordan der må reklameres.

Mindretallet er endvidere af den opfattelse, at indførelse af reklamer i lokal radio og tv vil fjerne en del af indtægtsgrundlaget fra de regionale TV 2-stationer og dermed skabe generel usikkerhed om finansieringsgrundlaget for TV 2-lovgivningen.

Et fjerde mindretal (Fremskridtspartiets medlem af udvalget), der har stillet ændringsforslag nr. 1, og som kan tiltræde ændringsforslag nr. 8, indstiller lovforslaget til forkastelse ved 3. behandling.

Mindretallet hilser det velkomment, at der er mulighed for at lave lokal radio- og fjernsynsvirksomhed, men hvorfor man skal spørge alle mulige og umulige steder, og hvorfor man skal nedsætte nævn og kommissioner, fatter mindretallet simpelthen ikke.

Man har ytringsfrihed i dette land, og hvis nogen overtræder reglerne i forbindelse hermed, har man jo domstolene til at afgøre disse forhold.

Lovforslaget åbner jo heller ikke op for reklameindtægter, hvilket mindretallet dybt beklager.

Alt i alt må man konstatere, at kulturministeren fortsat fører en socialdemokratisk formynderisk politik over for radio- og tv-mediet.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et mindretal (FP):

1) Nr. 1 udgår.

Af ministeren for kulturelle anliggender, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af FP):

2) I det under nr. 1 foreslåede § 3 b, stk. 2, ændres »10 kanaler« til: »8 kanaler«.